

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

LITURGICKÉ POTŘEBY OPAKOVÁNÍ

Milí kamarádi od oltáře, co nejsrdečněji vás zdravím! Nevím jak vy, já už se těším na náš zamrzlý rybník! Tentokrát vás ale zdravím z našeho zimního stadionu.

MISÁL ZVONEK PATENA PURIFIKATORIUM KALICH
PALA PRÍMLUVY KONVIČKY LAVABO LEKCIONÁŘ

Jelikož se ministrant nejčastěji setkává ve své službě s liturgickými potřebami, je třeba, abychom věděli, jak se jednotlivé věci jmenují. V březnu a v dubnu jsme tyto liturgické předměty připomínali. Většina z nich je i napsána nahoře u Ferdy, který si neví rady. Pomoz mu a napiš do rámečků u obrázků správné názvy. Požehnaný podzimní čas!

Ferdou Kuliferdou

Skromný apoštol Ondřej

OTEC JIŘÍ KAŇA

Foto: DS - dglimages - Adobe Stock

Není snad u nás člověka, který by si nespojil měsíc listopad se vzpomínkou na zemřelého. Snad všichni si proto začátkem měsíce najdou čas na návštěvu hřbitova.

Přesto bych chtěl naši pozornost obrátit k závěru měsíce, konkrétně k jeho poslednímu dni. To má svátek Ondřej, apoštol, který žil ve stínu svého slavnějšího bratra Petra. O něm se toho ví hodně, o Ondřejovi téměř nic. Snad jen to, že také zemřel jako mučedník na kříži, ve tvaru velkého písmene X. Říká se mu dodnes „ondřejský kříž“.

Rád bych ho ale dal za vzor všem, kdo mají pocit, že jejich starší (mladší) brácha je lepší, že ho druzí víc chválí, že ho mají raději nebo že mu nadřuzují.

Apoštol Ondřej nic takového svému bráchovi nezáviděl. I když slyšel dobře, jak Ježíš Petrovi říká „ty jsi skála, na které postavím svou církev“ nebo „pas moje ovečky“, nebo „tobě dám klíče od nebeského království“, přesto mu to přál. Věděl i to, že Petr Ježíše zapřel před vrátnou a služkou v nádvoří Pilátova paláce. Přesto si ho nevychutnal, neztrapnil ho za to před druhými, ani se mu neposmíval. Zůstal normální, miloval až do smrti Pána Ježíše, sloužil mu a pro něho i položil život.

Proto bychom měli být hrdí nejen na apoštola Petra, nástupce Pána Ježíše v církvi, ale také na jeho skromného a přitom přejícího a statečného bratra, vzor pro všechny bráchy: svatého Ondřeje!

ZASLOUŽÍ SI DŮVĚRU?

Do našeho kostela chodí propuštěný vězeň. Mám se ho bát? Může se takový člověk změnit? Můžu takovému člověku důvěřovat? Jiří, 16 let

Foto: ra2 studio - Adobe Stock

Milý Jirko, na tuto otázku není tak jednoznačná odpověď, ale pokusím se. Jsou lidé, kteří ve vězení začínou opravdu upřímně věřit a snaží se změnit svůj život. Spolupracují s kaplanem a dobrovolnými duchovními, kteří do věznic docházejí, ale po opuštění věznic často nemají s kým sdílet svoji víru. Je třeba, aby našli vstřícné prostředí, ale na druhou stranu je potřebná i určitá opatrnost, protože se

mohou najít i lidé, kteří by chtěli důvěřivě věřící zneužít. V kostele a ve farním společenství je příležitost nového člověka postupně poznávat. O případné pomoci je třeba poradit se s někým, kdo prostředí věznic zná a bývalého vězně spíše odkázat na rozhovor s tímto člověkem. Jsou organizace, které se specializují na pomoc lidem vycházejícím z výkonu trestu, jako třeba Mezinárodní vě-

žeňské společenství, organizace Za branou a mnohé další. Oni mohou lidem, kteří prošli vězením, pomoci daleko účinněji než ten, kdo se s tímto prostředím nikdy nesešel.

Květoslava Jakubalová,
vězeňská kaplanka Věznice Rýnovice